

следъ като той се произнесе върху основанията на иска;

„Предъ видъ на това, че сждътъ, понеже решава следъ като се е запозналъ съ фактитъ по спора, които сж били достатъчно освѣтлени специално отъ всичко, което българското правителство е представило въ дѣлото, се счита изпълномощенъ да приеме като основание на рекламацията:

„1. Реквизицията или изземването на храни,

„2. Поставянето подъ секвестъръ авоаритъ на държавитъ рекламаторки, и

„3. Вредитъ, нанесени отъ тѣзи действия на търговското предприятие създадено отъ Деклозиеръ за смѣтка на държавитъ-истци, ако, разбира се, тѣзи факти се признаятъ за действително съществуващи“.

Следва по-нататкъ точка В, за доказателствата по същество. Понеже това е много дълго, ще ми позволите да не го чета — който желае може да се запознае съ пълния текстъ на това решение — за да дойда на края. (Чете)

„По тѣзи мотиви, предъ видъ на чл. 177 отъ договора за миръ въ Ньойи, сждътъ решава:

„1. Българското правителство да заплати на правителствата-истци една сума отъ 110.485.348-90 л., представляващи равностойността на 233.021 квинтала зърнени храни, като това плащане се извърши въ лири стерлинги по курса на датата на настоящето решение, т. е. 10 ноемврий 1926 г.;

„2. Авоаритъ въ наличностъ, депозирани въ Българската търговска банка за смѣтка на Деклозиеръ, възлизаци на 2.897.335-48 л. да бждатъ повърнати отъ българското правителство на правителствата-истци, като $\frac{1}{3}$ се повърне въ лири стерлинги, а $\frac{2}{3}$ въ франкове, а цѣлото се валоризира по реда, предвиденъ въ чл. 176 и § 14 отъ приложението къмъ чл. 177 отъ договора въ Ньойи и като къмъ тѣзи суми се прибавятъ лихви по 5%, начиная отъ 11 ноемврий 1915 г. до датата на изпълнението на настоящето решение или до която и да е друга дата, установена между странитъ по спогодба, засѣгаща настоящето решение;

„3. Платкитъ предвидени въ горнитъ § § 1 и 2 да се разпредѣлятъ, като се отдѣлятъ $\frac{2}{3}$ части за френското правителство и $\frac{1}{3}$ часть за английското и като тая трета часть се намали съ ония лири стерлинги 47.539, шилинги 13 и пени 2, които английското правителство е секвестирало и ликвидирало;

„4. Понеже българското правителство съ изпълнение на горнитъ параграфи 1, 2 и 3 се освобождава отъ всички задължения къмъ правителствата, които сж закупили българскитъ реколти, за които е речъ въ настоящето решение, то се счита встъпило въ всички права на тѣзи правителства, а тѣй сжщо и въ правата, които Деклозиеръ и Българската търговска банка — доколкото тя е действувала за смѣтка на последния — иматъ по отношение на агентитъ на сжщия